

ЦАРЕВА РЪКА

(Ропотано)

Признак е зената ни. Вълшебни са хубавостта ѝ. Но най-вълшебно е Черноморието — отъ стравоногата Калинра във Добруджа, до далечният крайбрежен полн на хайдушка Страждка планина.

Заран, кога златочелъ Слънце презъ синява мъгла си усмихне, подъ него морето поруменѣва, после станва въ блестящи като изумрудни ескри и крокто залюхва сребърни гребни къмъ бряга. Далече угасва последна фаръ и весело къмъ небето сваатъ равни писъци на чайки и гларуци. Ставта рибарь подстрига и бързо скача въ своята двуцърна лодка, поема вилата и горло връзва по слънчевата пътека. А въ крайбрежни красти чурлукавтъ славци. . . .

Чудно хубаво е морето и при залъзъ. Уморени и излъзани отъ лалана игра съ вълните, изловелъ спиратъ на почивка изъ мъчидлавни бръгове и когато Слънце спаде задъ планините на Западъ, огнени мислове израстватъ по водитъ. Тихината е неизменна. Само нѣкои зълетици отъ неизвѣстни страни трепчатъ и приливатъ отдъхавешитъ следъ работния день хо-

ра. Дрезгавни слухове мрени надъ укритието море и внезапно прорѣзва тишината нѣкакъ гласъ на рибарь. . . Далъ му е избѣгнала рибата или вечерната картина ослепяла старцето му?

Хубаво е нашето Черно море. По негова български брягъ. Балканелъ и Странджа раздѣлятъ хълми и гори, а между живописни скали и посайни лесове пращатъ къмъ морето потоци и рѣки. Изъ Лонгиза тече буйната Камчия и който е знаелъ въ крайморскитъ и мѣста, може да ви разкаже нейнитъ пѣсни и легенди. А на югъ, изъ Странджа планина, далече отъ бургасина залива, между мръчкия Зехтинъ борунъ и старинния градъль Созополъ, спокойно и тайнствено слеза къмъ синята морска вода — приказната Царева рѣка, наречена отъ стари времена Ропотано.

Обикновено къмъ Ропотано се лѣта по море съ гонка или моторица. Рано, предъ изгревалъ, климатитъ се събрать на модернобургаско пристанище и весели сканатъ въ ге-

мента, чийто капанъ е обгрень отъ слънце и вѣлъръ морикъ, готовъ презъ джуването безъ отпакъ да разкаже своитъ приключения. Съ особено рогъ той дава сигналъ за трѣпане и потърпѣ гонка да гугути, после ритмично залѣва и гонката гордо напуца пристанището. Минава край о-въ Св. Ливастокъ, каменоломната елѣ, носъ Златна рѣка, носъ Св. Никола, островитъ Св. Навелъ и Св. Кирилъ, Созополъ и следъ носъ Св. Руална приближава къмъ невиданото устие на бѣлуваната Царева рѣка. Отдалече се жълтѣтъ доми и

големи пусовени пѣсици, които придаватъ на бряга очароването на чудаловенъ пейзажъ, може би, срѣданы отъ асичен на изъ увеличителнитъ романи на Майн Ридъ. Вълшебенъ е и нѣка въ приближаването. Гонката бавно навлиза въ мълчието на водитъ на рѣката и пѣсичетъ на морето се изгубва въ чурлукавото на вълни пѣсици, скрива въ вълнитъ на глестата гора по дѣнона брягъ на Ропотано. Дружината стара своитъ шаби и винарето на асички е привлечено отъ виденията, които чудната рѣка разкрива. Край водитъ ѝ се предлин-

